

Virgil ANDRONESCU

Levitații și căderi

Virgil ANDRONESCU

***Levitații
și căderi***

Copertile reproduc lucrările

Pogorîrea la iad de Walter Mărăcineanu (plastician)

Aranjament textil – Femeia de Florentina Giol

Redactor: Mihai Vintilă

Tehnoredactor: Alexandrina Iordache

Ilustrații interior: Hugo Mărăcineanu (plastician)

Corector: Zeno Halupa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANDRONESCU, VIRGIL

Levițiații și căderi / Virgil Andronescu. - Siliștea :
Infoest, 2021

ISBN 978-606-9094-19-8

821.135.1

Editura InfoEST

str. Principală nr 2, comuna Siliștea,
jud Brăila, România

email : office@infoest.ro

website : www.infoest.ro

Copyright : Toate drepturile rezervate

Motto:

*M-am plictisit să trăiesc și să mor, așa cum
soarele nu o va face niciodată răsărind și
apunând dintotdeauna.*

Virgil Andronescu

Levitații, căderi, levitații...

Levitații și căderi, a zecea carte semnată de Virgil Andronescu, ar putea confirma versul lui Lucian Blaga din finalul volumului *Lauda somnului: O boală învinsă ți se pare orice carte*. La prima lectură, dacă nu ți se întâmplă să frecventezi prea des paginile lui de poezie, trăiești un șoc. Poezia lui Virgil Andronescu nu seamănă cu nimic din orizontul de așteptare al cititorului de poeți provinciali, prăfoși, epigonizând la margine de fluviu.

Virgil Andronescu scrie o poezie cu întrebări mari, insolubile, fără răspuns, o poezie din metale grele, o poezie răvășitoare, crudă, directă, care contrazice sau nu ia în seamă cam tot aceea ce înseamnă recuzită poetică, fără *afânători și îndulcitori lirici*.

Neîndoios, la al optulea volum de poezie, după o activitate literară de sfert de veac, lui Virgil Andronescu i se cuvine o lectură atentă, comparativă și integratoare în universul poetic contemporan. Volumele sunt publicate la intervale regulate, sugerând constanță a debitului liric, cusături specta-culoase și fără goluri pustiitoare. La aceste volume e bine să spunem că se adaugă și o activitate publicistică-măruntă, ce-i drept - risipită în presa de provincie dunăreană.

Și existența socială a poetului e una atipică, specială, care merită să fie evocată pe scurt. Poetul pare a umbla cu casa-n spinare, ca melcul. Pare mereu plecat fără adresă fără adresă, într-o ubicuitate pe care rețelele de socializare o evocă într-o cronică fără sfârșit. Azi e la un cenaclu literar brăilean, mâine e pe la Odaia, în Teleorman, la casa părintească, apoi auzi că e pe la Turnu, vine-apoi incognito la Brăila, face o vizită la o televiziune în Galați, apoi apare pe

malul Dunării, cu câțiva poeți. O existență zigzagată, derutantă, aparent boemă, dar care, de fapt, îi menține starea poetică. Parcă vrea să se ascundă de sine să practice, ca șerpii în primăvară, năpârliri tainice, lăsând ici-colo pielea transparentă, imprimată cu liniile labirintice, ale versurilor sale.

Se vrea un ins social, prezent în Lume, ocrotind poezia ca pe o rană din umbră. Autorul sugerează că înfruntă cu putere, cu stoicism, o boală ce nu-i dă pace. Dacă i-ar da pace, nu ar mai scrie poezie. S-ar lecu. O celebră ziaristă, Susan Santag, a scris în anii din urmă o carte fundamentală despre boală ca energie creatoare. Tema e complicată și grea. Nu e cazul să insistăm aici. Principalul e că întâlnirea cu poezia, în acest caz, pare o fatalitate: Nu eu am ales-o, ci ea m-a ales pe mine, spune poetul. E limpede că e un ales, că nu își concepe existența fără poezie. E o supapă salvatoare. Nici nu se mai întreabă ce e poezia. Suferința îi dă certitudinea unui răspuns. Și mai e ceva: azi, toată lumea pare a ști ce e poezia, caz rar și semn prost în istorie. În absența funcționării spiritului critic, fără o mare cultură literară, poezie poate fi orice. În zonele provinciale adesea poezia trăiește o limită a ei, în forme caricate. Virgil Andronescu e, categoric, în afara acestui pluton liric din care nu vrea nimeni să evadeze, în care se pedalează somnolent și egal.

Cu o mai bună știință a versului alb, liber, Virgil Andronescu ar putea fi un bacovian redutabil. Și Bacovia promitea: *Voi scrie un vers / Când voi fi liniștit*. Până atunci, însă, el scrie altceva, rod al neliniștii care nu-i dă pacea versului promis, scrie poezie. Mai întâi poetul are o revelație: descoperă o patrie unică: *Patria Colii de Scris*. E, dacă vreți, paradisul său artificial. Și Ana Blandiana mărturisea în anii din urmă că s-a mutat în A4, ca și cum s-ar fi mutat într-un cartier nou, select, la bloc(-notes).

Virgil Andronescu scrie o poezie a clipei trăite, o poezie directă, crudă. Nu cred că a aruncat vreo hârtie pe care erau scrise versuri care nu l-au mulțumit.. În volum găsim versuri de toată mâna, de la ciorne mărunte, până la pagini excelente. Orice scrie este istoria durută a unei clipe, de aceea în vatra poetului nu există cenușă de manuscris. Poezia sa este a unui singuratic neadaptat dar și neadaptabil. Lumea, mărturisește el, nu-l încap. Oamenii i s-au întors împotriva. Această ipostază trebuie acceptată ca ipostază creatoare și nu ca dramă și rană care trebuie închisă. La urma urmei, e o ipostază lirică firească. Vai de poeții acomodați și mai ales, vai de poezia lor!

Ceea ce se impune la Virgil Andronescu este poezia ca trăire directă, spontană, răvășitoare. Autenticitatea dramei nu poate fi pusă la îndoială. Nu e poezie a jocului muzical al armoniei vocalelor și consoanelor, nu e o poezie a minunilor ritmurilor prozodice, dimpotrivă, e o poezie aspră și gravă, scrisă din răunchii suferinței, tășnită în lumina versului ca dintr-o rană deschisă.

Virgil Andronescu e un poet care nu mimează drama. Boala - fie ea și creatoare - e limita care nu-i dă pace, e aripa care nu i-a mai crescut - s-ar fi vrut pasăre! - e perechea de branhii pe care nu le-a moștenit - s-ar fi vrut ființă a apelor! El are nostalgia zborului și a adâncului rece al apelor - două raiuri din care a fost alungat pe un pământ care nu-i oferă decât suferință.

Poezia lui Virgil Andronescu e un ecorșeu. Desprinsă din formele obișnuite ale lirismului, autorul a păstrat doar confesiunea - mai mult monolog în pustiu - vaietul celui atins de săgeată, doar în aparență îngenunchiat, în realitate un îndârjit. El scrie o poezia a constatării efemerității ființei, a zădărniciiei.

Totul e *vânare de vânt*. Nimic nu e devenire, totul e prăbușire, neant. Viața e o experiență eșuată. Rareori, la noi, un poet a mers pe marginea prăpastiei, între marele hău și pustiu, într-un echilibru precar, ca saltimbancii pe sârmă.

Virgil Andronescu scrie o poezie neagră, o poezie a limitei existenței, dar și a limitei Poeziei. A ales să fie poet ca singura existență posibilă, care să-i fie pe măsură. Poezia sa e descărcată de hainele lirismului, apropiată limbii vorbite, cu doar câteva intarsii specifice limbajului poetic. Spunem *poezie*, căci așa ne-am obișnuit. Dar ar trebui inventat și acceptat un alt cuvânt sau o altă sintagmă: jurnal al suferinței, spovedanie, confesiune... Toate jocurile poeziei sunt subsumate unei teme obsedante: durerea fără margini de a fi imperfect.

Între făcători de rime, între mimi și clovni ai lirismului, iată un autor care ia poezia pe cont propriu și o transformă în pariu existențial total. Are nostalgia levitației și trăiește suferința căderii din omenesc, căderea din condiția de *fiu*, în condiția de paria, al unui Dumnezeu care se joacă în Creația sa. El nu joacă o *comedie umană* ci o *comedie umană*, adică un bâlci al existenței. Și toată durerea vine din refuzul acceptării de a fi decăzut din noblețea condiției umane.

Într-o literatură dominată de mitul matern - Eminescu, Coșbuc, Goga, Blaga, N. Labiș - Virgil Andronescu îndrăznește - încă nu știu cu câtă acoperire estetică - o revoltă împotriva Tatălui. O temă rară și grea, întâlnită doar la T. Arghezi.

De fapt, în *Levitații și căderi* se ascunde, mocnită sau spusă răspicat, o revoltă a Creatului împotriva Creatorului. Poeții care abordează tema religioasă scriu, de regulă, evocări ale mitului cristic, ode ale regăsirii, scriu psalmi, evocă mitul adamic,

parabole biblice sau patimile lui Cristos, scriu portrete ale Preacuratei, dar mai rar îl evocă pe Dumnezeu.

Doar Arghezi s-a lamentat: *Tare sunt singur, Doamne, și pieziș...*, doar Blaga într-o poezie de tinerețe l-a invocat: *Să nu se simtă Dumnezeu în mine / un rob în temniță, încătușat...*, doar Rilke întreba *Ce-ai să te faci, Doamne, dacă mor?...*

Virgil Andronescu e inapt să scrie psalmi, nici măcar ca rod al îndoielii, al reproșului sau revoltei. El are curajul literar de a se lua în piept cu Tatăl.

Nu e îndrăzneală, nu e sacrilegiu, e fireasca izbucnire a revoltei celui nedeplin căruia i se interzice iubirea și i se oferă în schimb singurătatea, gândul sinuciderii, revolta, adică o existență pe contrasens.

Are un curaj nebun, al celui care nu (mai) are ce pierde. Tonul poetului e pe măsura revoltei sale: acuză, ironizează, trage la răspundere, se revoltă.

Creația care îl revoltă nu e în afara sa, ci e în el, este chiar el, cel imperfect, cel nedeplin. El e Creația imperfectă, deci Creatură. De aici revolta îndârjită împotriva lui Dumnezeu. Povestea din *Leviția și căderi* e povestea lui, el e cel care simte imperfecțiunea ca pe o rană căreia i-a găsit vinovatul, dar nu și leacul. Câtă revoltă, atâta poezie, cu alte cuvinte, atâta Creație literară.

Prin poezie se completează golul, se reface unitatea primordială. Poezia dă ceea ce i s-a luat!

Viorel Coman

critic literar

membru al Uniunii Scriitorilor din România

Cum e, Doamne, să dai brânci pământului?

Cum e să dai brânci oamenilor din Univers? Cum e? Te întreb și nu cer răspuns. Nici nu-l caut, nici nu-l aștept! Am învățat. Să mă țin bine de picioarele tale, de suflarea ta. Cum e, Doamne, cum e...? Am întrebat și oamenii. Dar nu mi-au răspuns. Mulți sunt prea ocupați. Cu ei înșiși, cu universul lor. Cu pământul lor. Chiar și cu tine, uneori! Când nu îți dau brânci. Din lumea lor, de pe trepte ponosite de biserici. Pentru mulți, ai murit! *Nihil sine deo* a devenit o abreviere: *nihil sine...* Și numai atunci când au ei părerea... Că le fuge pământul de sub picioare. Când li se prăbușește universul, și numai atunci! Te întreb toate câte nu știu și câte cred că știu. Așa... De conversație plăcută, pilduitoare. Nu din plictiseală! Cu tine de vorbă nu-mi lipsește nici pământul, nici universul, nici treptele tocite ale bisericilor. Așa de bine mă țin legat de toate... Cu tine vorbind, am întrebat și oamenii ocupați cu ei înșiși, și mai ales la ei n-am căutat și n-am așteptat răspuns. Mai aștept... Până când se vor ridica. Până vor trăi pământul, universul, biserica și pe tine. Într-o conversație, nu din plictiseală, nu din așteptare de răspunsuri! Și din nimic altceva... Sunt unii oameni care trăiesc cu închipuirea unei presupuse morți... Și din teama de necunoscutul absolut se leapădă chiar și de *sângele din sângele lor*, ținând cu dinții de propria carne ce le zgâlțâie trupul. Cum e, Doamne, când omul spală cu sânge icoane? Ne-ai dat libertatea de a alege și nu toți s-au ales numai pe ei. Unii au ales așa-zisa fericire în locul libertății, libertății de a crede sau nu. Cum se pot salva oamenii, căci numai prin ei înșiși n-au nicio șansă, chiar dacă le-ai dat-o?!

Noaptea mi-e martor pentru toate căderile.

Levitații și căderi

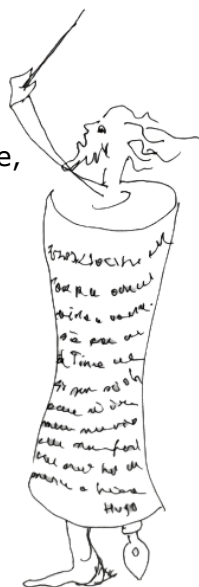
Doamne Dumnezeu nostru,
Tată darnic iubitor,
Nu ce vedem, doar ce credem
Este darul Tău nepieritor!

Infinitele ferestre, universuri
Fără rame, fără sticlă,
Timp cu orizonturi largi,
Uși deschise fără cheie.

Praf de stele, stele moarte,
Aștri neaprinși nicicând:
Paralele lumi ascunse,
Suflete probabil stinse.

Ochii văd, mintea scorește
Levitații și căderi,
Terra infinite replici
Răvășite în ecou.

Doamne, tu stăpânitor a toate,
Tu, părinte nefinit,
Dă-ne minte, dă-ne suflet
Să ne încredem, să iubim!

Patria mea...

Rătăcit-am și tot rătăcesc
Prin lume,
În căutare de sine.
Oglindindu-mă,
Mă tot oglindesc
Spre găsirea de mine
Într-alt mine.
M-am refugiat
În Golful Sângelui mutilat
Unde nu mi se întâmplă nimic
Din firesc...
Mai mult decât zbateri
De sentimente ciudate,
Unde nici crime
Din amor, și nu regesc,
Se-mplinesc.
M-am refugiat înlăuntru-mi,
Unde cu mine
Mă port belicos,
Încercând înfrângerea mea,
Unde eu însumi cu mine mă lupt
Abandonat și de lumea mea prea tăcută.
M-am refugiat în Patria-Colii-de-Scris,
Printre cuvinte m-am ascuns la vedere
În sentimente și crezuri,
Dorințe visuri și vrere!
De câte ori am încercat evadarea în(tre)
oameni...
S-au întors împotriva-mi și de-atunci
rătăcesc...

Aparențe

Serpi înfometăți
Se luptă între ei
Pe câmpul inimii
Populat cu îngeri.
Dau foc pământului
Și-L ard pe Dumnezeu,
După cum mi-e mai greu
Și-apoi încep să-mi car viața.

Esențe

*Nu îți fie frică, Petru, acum lasă totul, pentru
că de acum vei fi pescar de oameni!*
Am înțeles...
Că Iubirea-i ca o ploaie de vară.
Și că oamenii l-au epuizat pe Dumnezeu
Prin impostura lor. Și că fericirea-i un simplu
clișeu
Spus de-o veșnicie...
Așa cum unii încă mai cutează...
Să îl citeze pe Dumnezeu: *Tatăl nostru...!*
fără pic de smerenie.
Sunt o fantomă ce bântuie
Aiurea prin viața mea.
Tot timpul am dorit să scap
Din propria-mi viață.
M-am săturat de cursa asta,
De șoareci alergând după pisici,
M-am săturat de jocul și joaca
Aparențelor și esențelor ca năluci!

Stânca ispitirii

Pe câmpul cu îngerî,
De-acolo din inima mea,
Se înghit reciproc
Șerpi înfometăți.
Sunt hotărât...
Să dau foc pământului
Și lui Dumnezeu,
Apoi să-mi car viața
Spre stânca ispititorului.
După preceptul:
*Nu-ți fie frică, Petru, acum lasă totul deoparte,
pentru că de acum vei fi pescar de oameni!*
Pentru a-i face pe oameni să înțeleagă
Că iubirea e ploaie de vară
Și că oamenii l-au epuizat demult pe
Dumnezeu
Prin comédia umană,
Că fericirea-i un simplu clișeu.
Așa cum unii cutează
Să îl citeze pe diavol mereu
Și tot mai nerușinați pe Domnul Zeu.
Am înțeles demult că sunt
Doar o fantomă ce bântuie
Aiurea prin viața mea
Și de atunci...
Întreaga mea (ne)viață am dorit să scap...
Să evadex din viața (asta, a) mea
Pentru că m-am săturat de cursa
De șoareci alergând după pisici.
M-am săturat de aparențele
Esențelor și viceversa.

...de nemângâiere

Sunt bolnav, Doamne,
De-atâta nemângâiere.
Nu mai am lacrimi
Să plâng!

De-atâta plâns
După mâinile Mamei,
După învățăturile Tatei!

Sunt bolnav, Doamne,
Și tremur
După o mângâiere
Pe creștet,
Cât un cutremur,
De-mi vine să plâng!

La oricare adiere...
De-atâta plâns în mine,
După o mângâiere
Fie și-n gând,
Fie și-n vorbe!

Doamne,
Cred în Cuvânt,
Nu în plâns
Că nu mai pot să plâng
De-atâta neplâns,
De atâta amar de durere.
Totu-i în van,
Totul e vânt
Și cădere!

Doamne,
Pe părinți
I-am zidit în veșnic cuvânt
Să-i mai am
Buni și cuminți,
Să îi simt!

Pe

iubiții părinți!

Cursa de șoareci

Pe câmpul cu speranțe,
De-acolo din inima mea,
Se înghit reciproc
Șerpi înfomețați.
Sunt hotărât...
Să dau foc pământului
Și Domnului Zeu.
Și apoi să încep să-mi car viața...
Pe stânca ispititorului,
După preceptul:
Nu-ți fie frică, Virgil,
Lasă totul deoparte, pentru că de acum
Vei fi pescar de oameni!

-Dar ei nu m-ar pescui?

Pentru a-i face pe oameni să înțeleagă

Că iubirea e ploaie de vară,
Așa să știe tot omul
Că oamenii l-au epuizat demult pe Dumnezeu
Prin comédia umană,
Că fericirea-i un simplu clișeu voalat.
Așa cum unii cutează
Să îl citeze mereu, maimuțărindu-se
Și tot mai nerușinați, pe El, pe Domnul meu.
Am înțeles demult că sunt
Doar o fantomă ce bântuie fără puteri
Aiurea prin viața mea
Și de atunci...
Mereu e doar atunci.
Din întreaga mea (ne)viață am dorit să plec.
Pentru că m-am săturat de joaca nebună
În care șoarecii fugăresc pisici.
M-am săturat de aparențe, esențe, nihilisme
Și viceversa!

Vid

Nu mai știu cum... și ce să mai vreau.
Nu mai știu unde... și încotro să mă duc.
Prăpastia-i mare... marele hău
Se dilată... și mai mult mă afund.

În mine..., dezastrul se-adâncește ca vid.
Prăbușită-mi e lumea și moartea revine,
Golul acesta... se umple cu Marele zid,
Vidul acesta... se umple numai cu... mine.

Greața îmi este... aceeași cu sila,
Nimicul... nimic îmi tot este.
Mi-au mai rămas iubirea și... mila,
Iubito, primește-mă la tine-n poveste!

Vinovăție

Ce noapte tulburată
Și ce taine-ascunde-n ea,
Ca niciodată!

Caut pe Dumnezeu,
Dar El..., niciunde.
E-acolo într-un ungher,
Ca și-altădată...
Ce noapte e în cer!

Tăinuitor e totul...
Și-n toate câte sunt;
Să-L pricep nu pot
Numai cu-n gând.

Și-i noapte tulburată-n cer,
Ca niciodată,

Cerească taină-ascunde:
Pe Dumnezeu în El!

Pierdut într-un ungher
Și-n toate câte sunt...
Să o dezleg, nu pot,
De-aici..., de pe pământ!

Lăuntrul răsturnat
Adânc se cercetează
De-ascunse taine;
De taine-adânci
Se face vinovat!

Salvatorul dintre stele

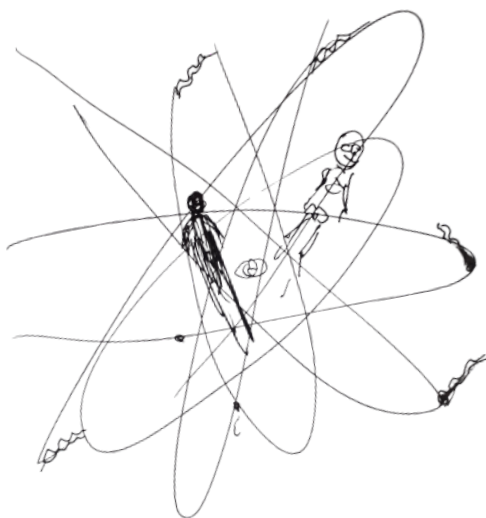
Mă tem că trăiesc într-un pustiu.
Am să grăbesc pasul vieții,
Drumul către stele,
Să ajung la plusul infinit.

Tu știi cât mi-am dorit,
Că n-am vrut nicicând
Să-mi iubesc durerea,
Dincolo de viață.

Și dincolo de cele
Pierdute ființe dragi,
Bieți călători
Cu anumit temei.

Aici, pe pământ,

Omenirea și-a consolidat iadul!

Un fel de Moromete și de Ilie

Din darul și mila Domnului
Am mai trăit până acum
Sau poate că din iubire reciprocă.
Am încercat să ies în pragul vieții
Să trăiesc în pragul acestei lumi
Și de fiecare dată am devenit Moromete,
Fără premeditări, fără îndoială,
Un fel de Moromete.
Trăiesc retras în ieslea sufletului,
Pentru că neconținut
Mi-a fost trântită-n față ușa sortii.
De către viața care voia...
O viață fără mine!
Și știu cum este... fără ea.
Cu de-a sila nu se poate nimic
Nici măcar ieșitul în prispă
Nici trăitul între afară și în lăuntru.
De-atunci... mă rod gândurile pe prag de viață
Bând tutun și gândind, gândind și band tutun
Și iar band tutun și iar gândind, gândind și
band tutun.
Nu numai ceru-i vinovat, ci și omenirea
Și sufletul meu primitor în pragul pridvorului
său,
Unde rămas-am trăind!
Gândind la praguri și la uși închise
Și la toate semnele de întrebare
Din mine, din voi și la toate mirările noastre.

Deșartă viață/Iluzorie moarte

-Scrisul, iubirea, dragostea.

Viața, trăirea, pieirea.

Totul este

Deșartă iluzie,

Prefăcutul sărut

De la femeia iubită.

-Mai bine mă nășteam

Și orb, și mut,

Și lipsit de sărut!

Mai bine nu mă nășteam

Sau muream la-nceput!

Iubirea mă doare,

Mi-e scârbă.

De al Iudei *dulce* sărut,

De a Iudei amară trădare,

Iubirea mă doare.

Șerpescul venin otrăvit

Insinuant și perfid.

Deșartă e viața

Sau iluzorie-i moartea?

Nobilul demiurg

Cât de albastru era Cerul
Când ne iubeam!
Dacă m-ai iubit vreodată!
Ori doar așa...
Purtai și tu o mască,
Deghizată în dumnezeul iubirii.
Și cât de neagră în cerul gurii!
Și cât de crunt mă mușcă acum Amurgul!
Voi începe o relație cât o revelație,
Cât o iubire veșnică,
De amor nebun cu Moartea
Și ne vom iubi...
Până la încetarea inimilor
Și a curgerii sinelui
Și a lumii... prin sine
Până la cianurare, până la...
Ce n-oi mai fi.
Albastru-nobil
Așa cum se arată Cerul de Cernobîl,
De un albastru-bal-mascat,
De un albastru. Fals dumnezeu al iubirii
Nedomesticită-i, neagră în cerul gurii, iubirea;
Până la Dumnezeu
Și chiar de-o palmă ori o mușcătură
Sau un lătrat la lună mai sus de firesc!

Ultim onor militar

Liniste de mormânt
S-a lăsat în capela
Unde stăm la priveghi.

Imnuri de Slavă
Către Cer înălțând
Preotul cântă sublim.

Pentru fratele care
Mâine va fi coborât
În al țării pământ.

Lacrimi scaldă obrazii
Soției, fraților, tatălui
Și fiilor săi precum brazii.

Mâine, fanfara militară
Va fi auzită și-n Cer
Ca ultim onor militar.

Va fi ascultat
De fratele cel plecat,
Înrolat prea devreme

În oastea de îngeri
Bine păzită
Pe pământ și în Cer!

*04.03.2021, Moldova Nouă, Caraș-Severin.
Fratelui Marian, Dumnezeu să-l ierte!*

Femeile fără trup din paharele goale

Recunosc și accept...
Recunosc... sunt confuz,
Am căzut în păcat,
Și continui, nu refuz.

Nu mă ascund, nici nu refuz,
Pe poezie, pe viața de chin.
În cărți, tinerețea-m pierdut.
Nu regret nici paharul cu vin.

Nu suport nici paharele goale,
Nici femeii fără trup!
Mai vreau o țigară,
Să trăiesc să le rup.

Să trăiesc adâncit în marile vicii.
Vă salut, am plecat și vă pup.
Vă las doar indicii:
...întins la picioare deșertul!
(schilavul meu trup).

Și-am învățat să mă petrec
Pășind ca la Hollywood,
Ca vedetă zâmbitoare,
Cu *Oscar*-ul ținut lângă piept.

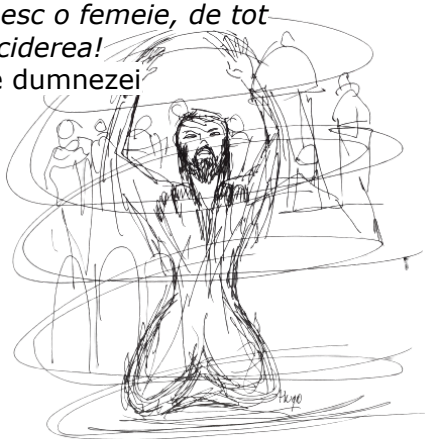
Am plecat, vă salut!
Al vostru amic. Cu A mare.
Voi trece deșertul!
Eu, un nimic.

Versete contemporane

Nu îmi dispar din minte singurătățile
Lui Cioran; Ale mele m-au năruit.
Nu pot uita ultima citire din Coran
A dictatorului Saddam Hussein
Înainte de tragerea trapei.
Și nici moartea brutală a tinereții
Lui Labiş pe linii paralele ale cotidianului nostru.
Numai tramvaiul mă mai plimbă prin ploaia de acum...
Am reținut căderea Turnurilor Gemene
În ele însele și-n timp...
Cameramani pregătiți filmau
Primele semne ale noului mileniu.
Am avut momente de fericire
În secolul trecut,
Când am stat, anonimul perfect, la aceeași masă
Cu Eugen Simion, Grigore Vieru și Marin Sorescu.
Gândul mă conduce, fără vreun scrupul,
De la ludic la tragic: final de secol XX
Și început de secol XXI.
Către momentul când viața
Îmi va trage trapa de sub tinerețea târzie,
Când nu voi mai avea la îndemână
Nici măcar secunda salvării prin cuvânt,
Până dincolo de semnul Crucii doldora de cuie.
DEZAMĂGIRE. *Scriu pentru a mă salva din ghearele
durerilor personale;
asta nu îmi este de ajuns și alunec în cotidian!*
Tare mult îmi doresc
Să am un suflet atât de mare
Încât să pot cuprinde întreg Universul!
Deocamdată...

Pot cuprinde numai microUniversul...;
Din nefericire, și oamenii.
Îmi spun: am timp să dorm pe lumea cealaltă, acum
trebuie să mă ocup de asta!
De la Iisus încoace, omenirea a devenit mai rea, mai
perfidă, mai sadică.
Adam nu mai respiră, îl bântuie junghiuri intercostale.
Eva e la ultima suflare, nu i s-a pus diagnostic.
Pământul se-afundă-n hău după multele experimente
nucleare.
Cerul plânge cu acizi, că-L dor șalele de-atâtea
rugăciuni primite în plexul solar.
Raiul se pârpălește în incendii de pădure.
Iadul și-a ars gazul, cărbunii și menirea.
Cuplul primordial nu a rămas altceva
Decât o închipuire devenită legendă.
Pe care o amintesc aici..
Ca pe o Sfârtecă a acestei dimineți
Cu atmosferă în versiune apocaliptică.
*IUBIREA. Ori de câte ori iubesc o femeie, de tot
atâtea ori mă tentează sinuciderea!*
Încerc să înțeleg care dintre dumnezei
E mai bun. Al meu? Ai lor?!

Nu îmi aparțin

Cade timpul peste mine.

Avalanșă-n miez de iarnă.
Timp ars precum o toamnă care
Vine, pleacă... nici prezentul...
Nu-i decât o clipă-n sine,
Nestatornic sunt și eu,
El e muntele încremenit
În trecut și-n viitor.
Nicidecum nu-mi aparține,
Iară eu nu-i mai aparțin.
Vine-trece, trece-vine avalanșă
Doar de chin,
De pe muntele promis.
După toamna-n care
Timpul a început să curgă,
De din ziua de proscris
Viața a-nceput să se prăvale...
Cu-n sfârșit... Ce nu e vis.

Negăsite răspunsuri/Neștiute întrebări

- Lasă că până la urmă...
Toți ne vom abandona,
Aici, sub scoarța ta,
Os cu os
Albit de sudoare!
- Până la urmă...
Și mâini și picioare.
Și pentru ce?!
- Am parcurs un drum...
Încet-încet și greoi,
Dezbrăcându-ne de haine,
Dezbrăcându-ne de trup.
Plecăm goi...
De pe scoarța ta,
Dedesubt de ea.
- Pentru ce?!
Os după os, trup după trup,
Toți îți vom lăsa...
- Soarta noastră și totul cu ea
Și mâini și picioare.
Și trup înecat în sudoare,
Gânduri ce-au fost;
Gânduri ce nu ne mai dor
Și-a noastră teribilă viață.
De pe scoarță, sub scoarță...
În golul din gol.
- Pentru ce?!
Despre cum...?!
Fără răspunsuri la întrebări,
Fără vreun drum,
Pe neștiute și...
Închipuite cărări:
Fără răspunsuri, fără-ntrebări.

George (pe englezește)

Întreaga noapte l-am visat.
Un George...
Mai mulți... George
De exemplu: versiunea George 1.0.
Și am continuat să visez:
Cum că George Punct
(sta pe marginea
unui câmp... de vis)
Și se bucura de un iepure
Mare, albastru, cu urechi lungi
Pe care îl ținea strâns la piept.
Și se bucura George 1.0
Visul continua...
Începând de la George 1.
La versiunea George 9.
În visul meu obsesiv
Toți oamenii se numeau
George (pe englezește)
Urmă de cifre și puncte
După un anumit algoritm.
Am tot visat...
Obsesia nopții... binară
Pentru un George
(citit pe englezește,
pentru că așa sună mai bine!).
Multiplicarea lui George
A început demult,
Încă de la începutul visului,
Chiar după Marea Decimare,
După multele Mari Decimări
Ale omenirii.

George (pe englezește)
Și cu puncte (...),
Între cifre,
Trăiește.
M-am trezit...
Fix la ora 4.9.
Strigându-mă...
(pe mine mă...)
George și Punct și 9.9 aproape de 10!

Între ochi și peretele alb

Unde-i cămașa mea de forță?
Arde pe tine, mi se spune, ca o torță!
Asta e cămașa mea de forță,
Din care am urmărit șocat
Prin lentila camerei de filmat,
Doi oameni ce nu se cunoșteau.
În cămășile lor de forțe,
Aprinse ca două torțe,
Au fost împrieteniți
De frumoasa domnișoară Adnana
(nicio rudenie cu... regizorul X),
Regizoare de forță!
Revin: ambii vorbeau,
(la început doar pentru ei și numai separat),
Cu și despre Dumnezeu, despre... forțe...
Cum că-i ajută, că nu-i ajută,
Unul contraataca cu știința și cu teoria în creier,
Celălalt cu El în suflet - cu credința, și cam atât.
Amândoi trec prin fața camerei de filmat,
Prin fața zidului (de ospiciu), zid alb.
Se contrazic argumentat.
Dezgoliți de cămășile de forță,
Încătușați în filosofii profunde,
Arzând (ca niște) torțe:
Reflexii, expresii, idei.
Până la urmă, ce a urmat, a urmat...,
S-au împăcat aducând ploaia...
...și Ursul Gustav (Karl Jung), un tezaur...,
Ofrandă visătoarei, temătoarei de bătrâneți
Și de moarte; ei, regizoarei...
Arzătoare ca două torțe,
Condusă lăuntric de forțe:
Idee după idei, despre oameni normali
Descarcerăți din cămașa de forță,

Viețuind între aparatul de filmat
Și peretele alb de spital.
Unde e cămașa mea de... noapte?
Cine sunt ei, cine suntem noi?
Regizoarea lucrează la o poveste de viață!
Adevăru-i complex, adevăru-i banal?
Defecțiune tehnică: ochii mei nu mai văd la distanță,
ochii mei verzi-căprui nu mai văd nici aproape; nici
memoria, devastată de tristețe, anesteziată de n ori în
 n ani, nu își mai amintește secunda care tocmai a
trecut. -*Nu te supăra, dar...!*
(- *Intrați, nebunii sunt afară!*)

Nu îmi aparțin!

Cade timpul.
Avalanșă, miez de iarnă.
Dus precum toamna care
Vine, pleacă..., nici prezentul...
Nu e bine
Nu-i decât o clipă-n mine.
Nestatornici eu și el,
El e muntele ce ține
În trecut și-n viitor.
Nicidecum nu-mi aparține,
Iară eu nu-i aparțin: totul trece, vine;
Vine-trece, trece-vine, avalanșă
Prăbușită peste tine,
De pe muntele semeț.
După toamna-n care timpul
A-nceput să se pornească,
Viața curge, se prăvale...
Cu-n sfârșit... ca la-nceput,
De din ziua scoasă-n cale.

Printre clipe

Ce-a trecut în veci rămâne,
Timpul e în noi, și-atât.
Ce-i trecut nu mai învie,
Nici în cer, nici pe pământ.
Clipa-i clipă, zboară fum,
Pleacă scursă în trecut.
Arde flacăra ce lasă scrum,
E sfârșit, nu-i și-nceput?
Timpul nu-i din coasta noastră,
Este un timp universal,
Unde clipa nu-i firească,
În eternul ancestral.
Ce devine clipă când
Se termină prezentul.

Doar ecou ce slab răzbate
Peste sufletul ateu.

Cer de lapte plutitor

Nu este greu, dar nici ușor,
Să vorbești cu-n nor.
Cer de lapte plutitor,
Printre valurile tale,
Am zărit un nor
Perindându-se agale.
Zi de zi, de dimineață,
Fie toamnă, fie primăvară,
Cerul se topește-n ceață.
Chiar și iarna îl împresoară!
Nu e greu, dar nici ușor,
Să vorbești cu-n nor.
Dacă ai imaginație
Poți vedea un nor,
Făcând levitație
De la cer până la cer.
- Rătăcite nor,
Spun în gând ca să m-audă,
Cum este la tine-n cer?
Timpu-i tot cât o secundă?
- Omule, secundă-n timp,
E firescul veșniciei aici sus.
Nu există un răstimp,
Nici n-apune ce nu este de apus!
Norul, tot plimbându-se agale,
Peste cer de lapte plutitor,
Îmi răspunde iarăși la-ntrebare,
C-o idee ca de nor:
- Vremea-i vreme pe aici,
Omule întrebător,
Ale voastre vremuri sunt...
Nu sunt...

Ca voi, oamenii, tot mici,
Ce nu pot să vadă ceața
Rătăcirilor din fapte
Săvârșite pe pământ!

Mda..., să vorbești cu-n nor
Nu e ușor.

Printre frunze

Danga-langa, langa-danga,
De ce cade frunza toamna?
Pentru că se sfârșește vara
Și-i firesc să vină toamna!
Langa-danga, danga-langa,
Nu mai stă pe creangă frunza,
N-o mai suferă nici creanga,
Pentru că revine toamna.
Pe pământ nu-i ca în cer:
Legea gravitației dispune,
Vrem nu vrem, totul este efemer,
Ce-i în cer, în cer rămâne!

Danga-langa,
E normal să vină toamna,
Langa-danga,
Părăsește frunza creanga.
Nu cade în sus, nici gând...
Statornicește
Efemerul pe pământ!

Evangelia (de) după Satan
Tăișul iubirii
Mi-a străpuns inima
Ratând omoplații,
Aripile și sângele...

...
...spală urmele pașilor.
Pe unde călca Dumnezeu
Când aveam...
Mai mare nevoie de el!?
Coborârea din Infern
E poezie...!

Decât detalii

Ajută-mă...

Ține-mi mintea limpede,
Să țin ezitantul genunchi înfipt
Ca pe cuțitul acela imaginar în vene,

Din îndepărtatul aproape
Ce se scutură de cenușă!

...numai cenușa...

Unui foc nemuritor de adânc.
Pârjolitorul de inimi,
Și-al spinilor,
Ce mi-au însângerat genunchiul
- de-atâtea crezuri,
- de-atâta așteptare,
- de-atâtea...
...grămezi de leșuri aruncate la-ntâmplare.

Deșartă-i speranța...
...și(-i) nimic...
Doar cenușă fierbinte
Și-un neant prea zgrunțuros pentru mine.

Ajută mie și (ne)credinței mele!
- lacrimi de sânge în priviri,
- sudoare de sânge între coaste,
- dăre de bici ale durerii în sânge,
Iartă-mi neputința de a fi supraom!
- fără ispite;
Iartă-mi umilința de a fi om!
- fără tentații.

Desigur, toate aceste sunt doar detalii!
Cu genunchiul înfipt în pământ și cu inima
ascunsă între coaste, cu gândul atârând de

imagarul cuțit, plutitor submarin pe sub mări
și oceane croite din arterele fluvii și capilarele
râuri-învinețite de sânge. Dorința e marea
sălbăticiune, timpul prea-mort de-atâta
nemurire; viața asta prea doare de atâta neant
și jur că doar ea m-a vrut!

Din Cartea dezamăgirilor

Nu știu ce-i Dincolo...
Totuși, îmi doresc să plonjez în afara vieții.
Am mai experimentat cândva
Și-am fost întors...
Dintre cohorte de îngeri

Ce survolau...,
Croncănind, ținându-mă între gheare
Asupra de adâncimi fumegânde.
Niciodată nu am refuzat nebunia,
Conștient fiind...
Că nu există întoarcere.
Și nici să opresc timpul nu pot.
Patul acestei lumi îmi este
Prea mic!

Poemele îmi atârnă pe-afară
Ca niște picioare
Spânzurate de univers.
Să vină cineva fără vină
Să mi le taie!

DEZAMĂGIRI. *Acele muze moarte urmate lin de
cortegii.*

Ceea ce am scris...

Am scris.

De la multele voci venite din straturi cerești

Și din multele subterane fierbinți,

Din lumi diferite...

De aceea ele vorbesc

Pe mai multe voci.

Dragostea e oarbă!

Sau cel îndrăgostit?

Povești, frate, povești...,

Răspunde-mi de-acolo de unde ești!

Crime nocturne

- Am ucis *OAMENI!*

- Și părinții...? Întrebă Vocea.

- Nu, pe ei îi iubesc. Sunt parte din mine,
Sunt parte din ei!

Am pe cine iubi,
- Au pe cine iubi;
Văd și ei măcelul din inima mea!
Vocea: - Și de ce i-ai ucis?
- Pentru că-mi tulburau imaginația
Și sufletul.
- Și sufletul?

- Da, și pe ale lor inimi mici
În care niciodată nu au avut loc bătălii,
- Câmpul de luptă fiind mocirlos și prea îngust,
Căci imaginație nu aveau
Să se caute, să se găsească.

- Și cu imaginația...?
- S-au sinucis,
După schingiuirea degeaba a sinelui.

- Nu sunt Mântuitor de inimi,
Nici Dumnezeu de închipuiri nu sunt,
Nici măcar pentru mine!

- *Dacă nu pot să schimb istoria,*
O îndur, spunea scriitorul.

- *Acesta este omul!*

Vocea concluzionă despre magicul cuvânt *OAMENI*: -
Bine că nu ai folosit doi de i!

Între patru pereți

Un război inutil se desfășoară:
Mentalitate de dinozaur
Ca și-un tezaur...

O comedie burlescă

Pe care uneori Universul
O joacă cu viața noastră
- justiție în stare pură, cică divină,
Sau hazard
- Intra muros
(între ziduri) eroi și martiri.

Femeile nu au nicio pasiune,
Tăcerea li se plimbă scandalos prin gură,
Frumoasă ca salbele
De la gâtul țigăncilor cu ochi de mură.

Dar ce e omul fără nume de (ne)singurătate?
E un Dumnezeu ce se transpune în Dumnezeu?
Care se preface...
C-o mângâiere ce de mult o aștept,
Să mă mângâie pe creștet și nu mai vine.

Definitiv mă afund în groapa singurătății
Și iubirea-i deșartă.

Eu, cel care credeam că mă va scoate dragostea
În calea unui Dumnezeu purtător de rochie,
Care-mi va alina sângele pornit să se verse
Numai pentru madame Poezie,
- Pentru madame Femeia visată,
Încercând să găsesc
Ceea ce am căutat dintotdeauna
Și nu am găsit vreodată.

Mă întorc la realitatea
Ce reprezintă revenirea la cruzime și grotesc
Și de abia aștept...

Să crap cum se crapă de ziuă,
Să merg spre ceea ce va fi...,
Dacă va fi ceva la apus,
Așa cum înserarea începe să urce pe cer
Spre întunericul nopții.

Acolo unde nu se zărește nimic,
Din ceea ce poate exista
Spre a fi!

Jocul iubirii

Prin tine m-a văzut diavolul
Și m-am îndrăgostit,
nebunește,
ca de un înger.
Sau ca de un demon deghizat
în piele de șarpe,
ascuns sub piele de Om.
Ca de o poezie.
În care încap
Dumnezeu, morala
și toți oamenii...
ispitiți de vreun demon.
Iubirea să rămână, să fie...!

De ce, Doamne?

Scrie în Carte

Noi vrem pământ aici...
Fără să gândim ce scrie-n Carte,
Cerșim pământ, mâncăm pământ
Și, totuși, toate sunt.
De la un timp încolo

Începem să petrecem timpul,
Călătorindu-i pe alții.
Așa cum părinții, bunicii,
Stră, stră și străbunicii
I-au călătorit pe cei de dinaintea lor
Pe drumul fără capăt.
Fără de sfârșit,
Pe-un ultim drum rezervat neprietenilor,
Pe cărarea pe care vom fi și noi
Petrecuți de cei ce vor voi,
Că e timpul
Prezent al trecerii fiecăruia
Spre niciunde.

Zaruri de aruncat

- *Nu m-a iubit nicio femeie
într-atât de sublim
încât s-o iert pe Eva.*

- Să ghicim cine va fi...
Cel care va duce pe umeri sicriul poetului!

- Să aruncăm zarurile
Și gata, rămâne-vor aruncate!
Pe oricare ar desemna sortii
Să ducă pe umeri sicriul...

- Nu-i semn că-i va purta și gloria.

- Nu vă grăbiți, poetul e încă aici,
Bea din potire cu noi, ucenici
Și deopotrivă maștri!

- Da, e aici și încă trăiește
Nemuritorul...

Spuse un cioclu al literaturii
Pierdut printre scânduri și cuie.
Tocmai el vorbea, poetașul...
Șarlatanul poeziei.
Băuta premergătoare...
Unuia... dintre ei continuă.

- Să ne povestim unul altuia viețile
Și măcar noi să rămânem...
Împreună, indiferent dacă așteptăm
Sau nu o erupție poetică
Ori inteligentă a celuilalt.

- Unii trec fără să fi fost...,
Mințindu-se pe sine, mințind pe ceilalți.
Va fi deconspirat în curând...
Că nu este el... însuși.
Că undeva a trișat.

- Aceștia sunt cei ce vor gloria
Din timpul vieții lor.

Și tot aceștia sunt...
Cei ce-și închipuie că purtarea
Pe umeri a sicriului
Celor învăluiți de glorie
Le va împrumuta din această povară.
Contează ceea ce contează...
Despre poeți cunoaștem
Ce numai despre zei știm,
Și despre ceea ce au fost ei
Înainte de a fi zei.

- *Niciodată nu m-a iubit o femeie
într-atât de mult
încât să devin poet.*

Zidirea (în singurătate)

În fiecare dimineață
Îmi beau singurătatea
- dintr-un pahar de carton,
Cu cafea exagerat îndulcită
- viața fiind exagerat de amară.
Cu fața la răsărit,
Privindu-l pe Dumnezeu
În lumina ochilor.
Dimineață de dimineață de roșu
- portocaliu, pe banca preferată
Din parcul pustiu
- al caporalului Mușat,
Trag din țigara așteptărilor,
Iluziilor, speranțelor,
Ridicate pe fum de ruine
La cer.
Pe încredere beau.
Pe încredere și fumez.
Scriu pagină după pagină
Cartea DezAmăgirilor.
Imaginez cum ar fi fost
Dacă aș fi fost
Iubit și mângâiat
De propria-mi iubire, dăruită risipirii.

Cer socoteală acestui *Meșter Manole ratat*
pentru felul în care a construit lumea, pentru
zidirea între pereții acesteia!

Închipuite mănăstiri

Îmi spun unii că...

Refuz...

Pentru că eu cunosc Adevărul.

Nu mai ființează nicio mănăstire în mine,
În inima mea nu mai zace niciun călugăr,
Din pustnicie fugit totdeauna,
Dar tot în credință rămas.

Deși tot ceea ce gravitează în jur
Insinuează numeroase sfinte căzute-n păcat,
Viețuiesc doar în lăuntrica-mi peșteră
Patronată spiritual de Păgâna Singurătate,

Numai pentru Universul poetic sunt călugărul fără
schit
Când înfăptuiesc rugăciuni pe coala de hârtie.
Chiar am un Dumnezeu numai al meu,
Îl simt pulsatoriu prin venele tuburi de orgă creștină.

În mine nu poate rezista nicio mănăstire,
Nu poate viețui deloc nicio sfințenie cu iriși
- albaștri, negri sau verzi,
Potrivitori cu iarba, cu cerul, cu noaptea
Ca anemice umbre-penumbre ținându-se de mână.

Pe dumnezeiescul mural
Al mănăstirilor
Închipuite de înverșunații, nemiloșii mei
Critici literari
Întru păreri și clișee rafinate!

Tratarea de demoni

O viață de om nu-i cât o moarte!
Nimic nu e întâmplător
Și nici neîntâmplător,
Nu e în întregime,
Nici chiar pe jumătate...
Adevărul spus pe jumătate e minciună!
Tratarea demonilor se face cu poezie,
Viața ne rezervă lucruri bune și rele,
Dar trebuie să ne gândim că mulți alții
Au trecut prin mult mai multe și mai grave...
Sunt idei și lucruri cu care nu suntem
De acord sau nu... ne plac ori...
Nu ne caracterizează,
Din diferite motive pe care nu le nuanțez,
Dar pe care le veți citi...
Într-o viitoare carte... *dezamăgitoare*.
Lucruri și idei pe care trebuie să le acceptăm
În jurul nostru...
Ori trebuie numai să le înțelegem
Și despre care trebuie să vorbim cândva.
Deoarece libertatea de exprimare este...
Cea mai importantă
Pentru fiecare om aflat de o parte sau
De alta a baricadei acestor lupte.
PARADOX. *Iubirea e frumoasă și plăcută,*
Dar în același timp rănește...

În lumea asta...
Există două feluri de idealuri:
Unul materialist și celălalt, idealist.
Paradoxal,
Tot în lumea de care vorbeam
Primează și domină...
Oamenii din prima specie.

Estetică

Întreaga adolescență
Am visat
La un trup de femeie
Mai presus decât toate cerurile
Și decât oricare pictură,
Marmură sculptată ori poezie.
Mai presus
Decât oricare operă de artă
Creată vreodată
De unul *nebun* ca și mine.
Acum,
În amurgul copilăriei pierdute,
Oricâte pietre se vor ridica
Împotriva mea, apăra-mă-voi
Cu propriu-mi vis,
Cu a mea viață,
Cu adevărurile și iluziile
Numai de mine știute,
De mine plătite!

Perfecțiune

Suprema-mi dorință este
Ca nimeni să nu mă batjocorească vreodată,
Nici măcar viața! Dacă va cuteza.
Pot înțelege orice fel de trădare,
Dar mai dureroasă decât a propriului hoit
Nu-i niciuna
Mai înjositoare
Și sub demnitatea în care am trăit.
Numitul blestem al cărnii.
Știu,
În viață, nimeni nu este perfect.
Și mai știu
Că...
În moarte suntem toți
Egali cu viermii ce ne descompu
Și atomii care ne compun.

Nu știu

Mi-am pus întrebarea: dacă
Iisus S-a distrat vreodată?
Nu am primit niciun semn
Și tind să cred...
Că mereu și-a jucat rolul
Și viața în serios.
Sau poate că da...
Ori poate că nu...
Sau poate că
Numai în Sine.
Biblia nu vorbește
Despre așa ceva.
Și de-ar fi fost, de ce ne-ar fi destăinuit?
Așa că mai cuminte ar fi să cred
În Taine
Și în Lucrarea
Pentru care S-a întrupat!

Nici despre vreo joacă sau glumă
Nu amintește.

Imperfecțiune

Adam și Eva au devenit
Oameni abia atunci când
Acestora le-a venit minte la cap.
Cu neputință să fi fost
Neputincios Adam
Să fi supraviețuit altfel?

Până la momentul cu pricina
Fuseseră duetul perfect,
Epoca modernă i-a întors
În timpul primordial.
Artistul e degustător a toate
Câte sunt,
Până la beție:
De la realitate la absurd,
De la religie și credință,
Până la extatic.

De la nebunie la genialitate
Și viceversa
Sunt martore
Propriile emoții.
Că așa sunt ei!

Metamorfoze

De piatră-i mirarea,
Să o ridice înțelepții!
Pentru că acum sunt fluturi,
Nu ar fi trebuit să fi fost...
Să fi fost vierme.
Îmi amintesc că...
Am văzut atâtea orori ale biologicului uman,
Încât întreaga mea existență
A stat tot timpul...
Sub semnul incertitudinii,
Al întrebărilor:
Cui aparțin...
Toate acestea,
Naturii sau divinității?

Mâini de artist,
Mângâieri de suflet
Ori mângâieri...

Nefericire

Sunt oameni agitați
dintr-o așa-zisă fericire,
alții suferă din contra.

Simt nevoia...
de a lua o pauză din viața asta,
să-mi pun în ordine veșnicia,
și-apoi s-o poetizez
Lipsind-o de semnele de punctuație
Să nu-i știu eternitatea!

Și mai grav,
S-o despăduchez de diacritice
Și semne de punctuație!

Amnezii

Se vorbește de înainte-văzători.
Bun, avem nevoie
De proiecțiile mentale ale acestora,
Dar mai mare nevoie avem
De înapoi-văzători pentru a ne deschide
Ochii minții cu privire

La ororile trecutului
Și la continuitatea călăilor
Prefăcuți mielușei.

Despre această nevoie nu vorbește nimeni!
Poate că li s-a uscat limba.
Mi-am propus să trăiesc
Până la înfăptuire, venind
Dinspre timpul ce pare interminabil.
Dincolo de mine, de noi
Trăitorii timpului ce rămâne
Peste voia tâlharilor.

Efectele afectelor

Nu este un joc de cuvinte
Sau o simplă asemănare fonetică a două cuvinte,
Ci numai o decurgere a implicitului
Dintr-o explicită trăire interioară,
Cu repercusiuni sângeroase în afară.

O întoarcere. A fiului risipitor
În propriul sine. Ajuns la foame
După risipirea visurilor furate de neprieteni.
Voi, sănătoșii acestei lumi,
Voi, cei ce vă dormiți nopțile,
Bucurați-vă de întunericul lor,
Eu continui trăirea Sublimei erori
Chiar și în somn!
Vai de mine, cel care sunt
Doar subiect de studii medicale!
Dar, mai mult, zic vouă:
Vai de lumea preaplină de autosuficiență!
Pentru voi, lecțiile suferinței sunt inutile.
Eu cel puțin încerc lecția
În sens invers: lecția supraviețuirii,
Chiar dacă și zbaterea aceasta e tot deșartă,
Eu tot o trăiesc.
Lăsați-mă să îmi explic inexplicabilul sinelui
Că numai prin mine îmi pot trăi realitățile
Sinelui rătăcitor, risipitor,
Aiurit în esență.
Dețin secretul supraviețuirii.
Nu vi-l spun. Nu meritați!
V-aș dezamăgi încă o dată,
Complet și definitiv,
Pentru că nu ați simți nimic!
Cu adevărat nebuni sunt
Cei ce cred nebuni poeții,
Ne-bunii poeți.

Actuală tragedie

La un pahar.

De vorbe aruncate
Ca la jocul de zaruri

Unde Actorul
Își joacă rolul
De magic personaj.

Ori de Om normal
Ori de unul bizar
Cu replicile toate
Avute mereu în buzunar
Frânte sau înmulțite.

Cu vin bun și multă veselie
Ca într-o actuală dramă
Sau dintr-o greacă tragedie.

La un pahar
De vorbe spuse
Libere ori supuse
Ori retezate.

De câte-un spectator
Banal sau bizar
Și-apoi traduse
Pe înțelesul tuturor
De el Actorul.

Unicat
Și Om universal.

Coborât-a Hristos la fundamentul Creației ca Dumnezeu, prin Pogorârea la iad, în scopul de a dezrobi păcătoșii din întunericul împărăției, de a pune punct final morții prin ea însăși, pentru înfrângerea lui Satan: *Că a sfărâmat porțile cele de aramă și zăvoarele de fier a frânt. (Psalmul 106, 10).*

Din fragedă copilărie mi-este viața insuportabilă și mereu mi-am imaginat o răzbunare,

am visat la o *victorie* într-un alt fel, una post-experiment, mai exact, post-eșuarea vieții. Toate gândurile mă au ca punct de plecare și personaj central pe mine, așa că mi-am permis un anumit soi de lux al experimentării, din moment ce demiurgul și-a permis crearea unui altfel de om: *Mi-a dat Dumnezeu trup cât să încapă în ei numai suflet*. Scrisul nu e altceva decât eșuarea în pierzanie și speranța unui iluzoriu *dincolo*, prin nerenunțarea la trup. Eșuarea prin greșală poate fi remediată, în timp ce ratarea este definitivă. M-am plasat strategic între Dumnezeu și lume, vorbindu-I despre deznădejde, nefiind un deznădăjduit irecuperabil. Căci cui altcuiva îmi pot destăinui durerile și cine altcineva m-ar înțelege? În niciun caz vreo zeitățe feminină! Nu-mi rămâne decât rezolvarea incertitudinii în privința celor două tabere, în care dintre ele voi sfârși. Omul poate fi moral fără practicarea vreunei religii, ci numai a unei credințe într-un Zeu, într-o Energie. Sunt aproape lămurit că în dragoste nu există luciditate, sentimentele spulberă orice urmă de îndoială și nimic nu mai poate sta în calea Iubirii. Da, nimic din tot ceea ce trăiesc nu doresc să pun în cârca altora - dincolo de cocoșele Universului și Colii-de-Scris, acestea fiindu-mi existențial esențiale. Extrapolarea către ceilalți pare a fi degeaba. Numai în locul meu fiind, de cele mai multe ori, cer explicații și aduc reproșuri Cosmosului, despre asumarea venirii mele pe lume, cât și asupra întregii existențe personale. Nu cred în fericire și, de aceea, recunosc că nici în nefericire, din moment ce despre prima nu sunt convins că există. Datorez această încordată, dar înțeleaptă atenție lipsei contrastului terminologic cauzat de singularitate. Mă apucă râsul când văd împrejur mulți agitați dintr-o așa-zisă fericire, în timp ce alții suferă de contrariu. Mă invadează o tristețe soră cu depresia. Și-atunci mă las pradă nevoii

organice de a lua o pauză din această viață, pentru a-mi pune veșnicia în ordine, și-apoi am să mai văd eu.

Spune Umberto Eco în *Numele trandafirului*: *În fața unei cărți nu trebuie să ne întrebăm ce spune, ci ceea ce vrea să spună.*

Levitații și căderi

Se pare că va fi titlul unui recent volum de poezie al lui Virgil Andronescu. Autorul mă pune la grea încercare trimițându-mi manuscrisul (evident scris la computer, și nu de mână, cum ar pretinde semantica!), în ideea de a concepe și eu un cuvânt de încheiere, chipurile, astfel să-mi dau și eu cu părerea asupra conținutului. Domnule POET, de data aceasta

încerc să nu cad în plasă! Pornind chiar de la titlul ales. Păi... dacă acceptăm că levitația ar fi doar o capacitate ciudată, paradoxală din punct de vedere al legilor fizicii, prin care, doar prin puterea voinței, obiecte sau persoane sunt puse în situația de a învinge gravitația, atunci se pare că dumneata deții deja tainele prin care lucrurile obișnuite, cum ar fi poezia(!), de pildă, să apară cu aptitudini miraculoase, ieșite din comun! Ca atare, după ce am citit pe nerăsuflăte textul transmis, am ajuns la concluzia că, în speță, nu ar fi vorba de levitație, așa cum s-ar întâmpla, să zicem, pe la Circul de la Monte Carlo, ci este vorba de ÎNĂLȚARE! Nu de simplă plutire! De câțiva centimetri deasupra unei mese acoperite cu pluș roșu... ca la bălci. Despre înălțarea spirituală este vorba.

Poetul ni se destăinuie a fi, în profunzimea sentimentelor sale, convins de existența Ființei Supreme, pe care muritorii și religiile lor au botezat-o în fel și chip, esența comună rămânând ENERGIA! Zbaterile și lamentările sale deja au mai fost expuse în opera sa poetică. Se desprinde însă, aici mai mult ca oricând, adevărata latură a poetului, care constă în puterea de a trăi! Și în altruismul lui, prin care ne oferă suferința ca soluție pentru stârpirea demonilor de toate calibrele. Virgil Andronescu este un poet modern, deține secretul îmbinării stupefiantă a cuvintelor aparent imposibil de alăturat, are metafore și imagini poetice total inedite, așa încât, revenind la titlul propus, conchid că nici al doilea termen, CĂDERI, nu se potrivește. Cădere de unde, domnule?! Universul tău are puncte cardinale? Căderea în jos a comis-o deja Geniul eminescian! Dumneata vrei acum să ne aduci noțiunea de cădere în sus?! Levitații și Căderi devine, pentru cititorul avizat, ÎNĂLȚARE ȘI PLUTIRE! Sentiment de eliberare prin jertfă. Te felicit, Virgil Andronescu..., suferă și

continuă să mă uimești cu simțirile tale de poet autentic!

Valeriu Ion GĂGIULESCU

*un fel de scriitor și el,
la Turnu Măgurele,
în zi de mijloc de Mai, 2021*

Consolidarea în fantomatic

Poet în care nu mai ființează nicio mănăstire, Virgil Andronescu își etalează pesimismul ca fiind singurul său mijloc viabil prin care încearcă să înțeleagă și să asimileze lumea. Aproape fiecare poezie din volumul Levitații și căderi este un scenariu apocaliptic, în care șerpi înfometați se luptă între ei pe câmpul populat cu îngeri. Trăind sub blestemul cărnii, poetul se zvârcolește într-o revoltă continuă, spinoasă, agasantă, împovorătoare, dar fără esență. El suferă fiindcă trebuie să sufere, fiindcă un Meșter Manole ratat l-a osândit la existență și l-a izolat pe acoperișul acestei lumi, luându-i scările, cu care s-ar fi putut salva de la disperare și anonimat. În aceeași notă, putem observa și primii săi pași în misticismul... bolnăvicios, când autorul simte că trebuie să lase totul și să devină pescar de oameni, dar asta doar după ce a dat foc pământului... Și lui Dumnezeu...

Invidios sau neîncrezător că unii oameni pot fi fericiți (considerând fericirea un simplu clișeu voalat, sub influență schopenhaueriană), poetul își asumă rolul de fantomă care bântuie și care nu poate ieși din situația sufocantă decât prin moarte. Asemenea altora, el cugetă, se lamentează, se frământă, apostrofează și așteaptă probabil să se rezolve

lucrurile de la sine, ca printr-o minune de ultim moment (doar că la sfârșitul acestei povești urâte, până și zeul refuză să iasă din mașinărie)...

Virgil Andronescu nu scrie pentru a fi plăcut de sănătoșii acestei lumi, care-i provoacă repulsie, ci pentru a nu cădea victimă vreunei implozii sufletești. Dimpotrivă, el poate fi acuzat că săvârșește apoteoza suferinței și neajunsului acolo unde situația nu o cere... Poate că avem de-a face cu un fel de... catharsis chirurgical, în care rana este singura gură grăitoare de adevăr, iar bisturiul, poate chiar degetul cu care Dumnezeu a scris legile acestei răni...

Zeno HALUPA

aforist

Levitații și căderi. Minte este pur și simplu sensul unitar al acestei lumi

Poezia lirică a domnului Virgil Andronescu are o incontestabilă directitate, vigoare expresivă și un echilibru interior desăvârșit, compensând prozodia printr-o concentrată discursivitate a tumultului afectiv.

Neavând, în mod deliberat, un caracter criptic sau inițiat, creațiile cuprinse în volumul *Levitații și căderi*, reclamă o cultură poetică, o atentă frecventare și receptare intuitivă a poeziei post-moderne.

Autorul reușește acea plonjare în subconștient cu o impresionantă vitalitate și măiestrie, într-o varietate stilistică și modalități de expresie. Universala temă a condiției umane se contopește cu celelalte problematici existențiale, precum viața în inexorabila ei devenire, în maniere de o remarcabilă originalitate. Versurile se înfățișează drept măsură perpetuu înmărmorată a acelei durate imagistice, cu

efecte subtile ale unei arte combinatorii, având valoarea multiplicității sensurilor, grație chimismului lor abscons.

Eliberat de complexul construcției intelectuale, poetul Virgil Andronescu se pierde cu voluptate pe sine, în labirintul ludic al cunoașterii, având ca miză asentimentul memoriei onirice și inefabilul ierarhiilor spirituale.

Preferând modalitatea acelei ingenuități docte, autorul apelează la un instrumentar lingvistic axat pe dinamismul idiomurilor, tutelat de simbolistica spirituală și cunoașterea spontană.

Expresiile poetice devin suave, atinse subtil de un emolient constructiv prin discreta plasticitate a imaginilor care reflectă paradoxul vieții, pentru a ne atrage atenția asupra importanței pe care o au în reveria lor simbolurile axiologice. Până la un anumit punct, poetul merge în deplin consens cu dimensiunile luminoase ale lumii, dar în care se strecoară în mod inerent înțelesurile tragice ale existenței. Condiția pe care autorul și-o asumă, ne apare astfel insurmontabilă, deși ne oferă cheia codului în care se comunică pe sine, prin cultivarea versului prozaic.

Scriitorul Virgil Andronescu este, prin definiție, captivant și profund, având o preocupare tematică diversă, în cadrul unui limbaj denotativ, neredundant dar logic și emotiv.

Domnul Virgil Andronescu este, în egală măsură, un evocator subtil și rafinat al mediului citadin, al intelectualilor condamnați la suferință și alienarea de o societate degradantă și ostilă. În estetica poeziei sale lirice, principiul fundamental este spontaneitatea artistică, exprimată printr-un limbaj sugestiv, adecvat, de esențializare.

Linia sa definitorie are o excepțională forță de comunicare, reușind să reliefeze trăsăturile cardinale ale emoției și formei, luciditatea inteligenței

controlând actul creației. Fondul poemelor este străbătut de vâlul unei admirabile discreții și delicateți, autorul acestora fiind ancorat în farmecul retragerii în liniștea meditației revelatoare.

Cu un limbaj bine articulat, Virgil Andronescu întreprinde o operație de fixare prin interiorizarea timpului, dându-i dimensiuni ipotetice și plasticitate, pentru a face din acesta un simbol al inițierii într-o ordine supremă, precum în cunoscuta sintagmă *L'esprit est tout simplement la signification unitaire de ce monde* (Mintea este pur și simplu sensul unitar al acestei lumi): Ce-a trecut în veci rămâne, / Timpul e în noi, și-atât... (Printre clipe).

Ultimele poezii se înfățișează ca un monolog iluminat și eliptic pe tema transcenderii cotidianului, străbătute însă de o anumită ironie, de estet, unde religiozitatea și asceza apar degradante și inutile, printr-o evidentă îndoială incifrată în evocări plastice.

Fără a frustra nostalgia concretului și a unei materialități sublimite, poetul Virgil Andronescu reușește să închidă liniile curbe ale configurațiilor simbolice, prin fermentul înstrăinării și căderilor, ca factori de mobilitate interioară.

George Robert MITRACHE

redactor-șef al revistei *GLASUL IUBIRII*

Curtea de Argeș

Fulgurațiile virtualului

Nu-l cunosc pe Virgil Andronescu. Nu-l cunosc așa cum ne știm vecinii, prietenii, rudele, sau colegii. Adică nu-l știu în carne și oase, în existența lui zilnică. Ne-am intersectat de vreo două ori prin Brăila. Și cam atât. Dar mă bucur că îmi e necunoscut în acest chip. Fiindcă recent l-am descoperit în ființa lui esențială, grație comunicării online - iată și un aspect pozitiv al acestei prezențe invadatoare a vieții noastre

cotidiene, care este facebook. Aici l-am aflat, în existența lui poetică, fără a fi distrasă de evenimentele anodine sau dureroase, ale biografiei sale. Mi-a trimis, în format electronic, noua sa carte de poezie, *Levitații și căderi*, aflată în pragul publicării.

Și m-a tulburat cu întrebările și neliniștile sale existențiale. 5768 de cuvinte ce închid în cochiliile lor, aurul unui spirit căruia îi place să plutească într-un echilibru instabil, deasupra lucrurilor. Dar care mai și cade. Iar din tumultul acestei vieți ne-încheiate, de sânge și carne suferindă, nu ezită să-l ia la întrebări pe Dumnezeu. În numele omenirii? Poate că nu. Doar al poezilor. E poetul un răzvrătit, ce pune sub semnul întrebării ordinea lumii, care lui i-a îngăduit parfumul de femeie doar în visurile adolescenței, i-a hărăzit singurătatea la maturitate, l-a aruncat învolburat în timp și i-a rânduit să simtă acut moartea ascunsă în pliurile vieții? Poate că da, dacă omul e primordial spirit oțelit spre Înalt. Căci poetul nu se războiește cu semenii, sau cu circumstanțele vieții. Ci direct cu Dumnezeu. Semn de semeție? Nu tocmai, fiindcă nu e chiar un război, ci mai curând un dialog încins de răceala marilor nedumeriri și dureri.

Nimic nu pare a-i fi străin poetului: speranța și decepția, iubirea și înfrângerea, ispita și îndoiala, adevărul și lacrima, smerenia și vidul. Și totuși, pentru acest om, viața nu este un joc cu sumă nulă. Fiindcă el pare să piardă constant la cazinoul vieții. Iar cazinoul, se știe, câștigă întotdeauna. Și atunci ce-i mai rămâne acestui biet poet, care se întreabă: Unde-i cămașa mea de forță?/Arde pe tine, mi se spune, ca o torță!? Nu, nu-i rămâne cenușa cremațiunii. Ci intensitatea flăcării în care arde, ce se ridică până la cer (sau așa pare). Iar din această teribilă combustie poetică răsare roua unui veșnic nou început. Căci nu acesta e sensul supraviețuirii, în mereu încordata luptă cu Înaltul? Și din dăinuirea

poetilor se naște, fără îndoială, Raiul Poiesiei. Poate singurul Rai posibil.

Sanda VIȘAN

critic de teatru și film

Poezia Cosmosului

Scrierile lui Virgil Andronescu reprezintă poezia elementelor Cosmosului. Sunt un voiaj complex cnoiologic care cuprinde toate dimensiunile timpului. Acestea au consistență și rezonanță prin profunzimea și simplitatea lor arhitecturală.

Virgil Andronescu e un architect al ideilor Cuvânt. O asumare efectivă a stărilor existențiale, te face să regreti că ești om, dar să și te iubești ca om. A se vedea *Versete contemporane: Scriu pentru a mă salva din ghearele durerilor personale și alunec în cotidian*.

Virgil Andronescu realizează efecte lirice puternice din fluxurile sale de conștiința de timp și spațiu care sunt numai ale lui, putem spune că sunt atât de personale, atât de numai ale lui încât devin un Cosmos individual, tragic, singular. De aceea a și scris *Nu îmi apațin*.

E însăși propria sa creație care e dincolo de el. Deci nu mai e om, ci Poezie întrupată, profundă, sinceră și plină de rafinament. Poezia sa e o permanentă pendulare între idee și anti-idee așa cum ne arată modest în *Decât detalii!* În *Crime nocturne*, scrie: *Dacă nu pot să schimb istoria o îndur. De fapt creează o istorie*. Se cheama Istoria Cuvântului pentru că el cunoaște Adevărul așa cum reiese din *Închipuite mănăstiri*.

Poezia lui Virgil Andronescu este rezultatul unei combustii interioare care unifică vibrația pur afectivă

cu vibrația intelectuală, deci tragic: *În moarte toți suntem egali cu viermii și atomii (Perfecțiuni).*

Aparatul minții sale analizează scrâșnind chiar și *Imperfecțiunea*. De la nebunie la genialitate sunt martore doar propriile emoții. Trăitorii timpului ce rămân peste voia tâlharilor face referire la prezentul continuu care e absurd de plat și linear. Amnezii este un concept, nu o poezie în care aflăm despre *înapoi-văzătorii* și *înainte-văzătorii*. Virgil Andronescu *profețește* trecutul care i-a aparținut și pe care îl vrea altfel, în care să nu mai trăiască ororile care l-au creat. El însuși scriindu-i oroarea atât de epică încât se depășește pe sine. *Singurătatea este o oroare care crează poezie* și strigă disperată în *Zaruri de aruncat: Nu m-a iubit nicio femeie întratât de sublim încât să o iert pe Eva*.

Se zidește în singurătate poetul acesta, cu ziduri de cuvinte. *Zidirea în singurătate*. Și cât de gălăgioasă e singurătatea lui, o spune însuși Poetul! Și citindu-l mi-a anulat orice temere, pentru că mi-a răvășit toate simțurile fizice și m-a modelat psihologic. Ca o băutură bună, femeia pe care o dorești mereu și mereu pentru că e mereu nouă. Virgil Andronescu nu trădează prin revoltele estetice ale poeziei. Tocmai pentru că acestea reprezintă o revoltă continuă. Oare nu și dragostea nu e o revoltă?! Pentru că lupti fără să cucerești prin supunere. Dar Virgil Andronescu ne supune simțurile și ne aduce la el cu grațitudine și disciplinat. Îl urmezi hipnotic, cucerit de valențe și prevalențe. El prelevează, nu scrie, el înalță prin profunzimea trezită în tine.

Te răcolește permanent când te *tratează de demoni*. Aceia care sunt în subconștient și și-i scoate la lumina Cuvântului. Care reprezintă Armata Vocii sale literare. Un mic Demiurg revoltat pe sine, niciodată împăcat cu sine. Altfel nu ar mai crea *Estetică*. Virgil nu știe că e fericit. Pentru că el cade în

capcana întrebărilor care îl ținutuește ca pe Prometeu. Sigur că vulturul și l-a creat singur, acel vultur care sfârtecă hulpav din el. Fără înaripatul flămând s-ar plictisi, de aceea se întreabă de ce lanțurile sunt fixate în stânca vieții și nu îl lasă să meargă. Și unde să se ducă? În față nimicul, în spate deasemenea. Așa că se hrănește din el însuși, atât de bogat în carnea cuvântului încât are cum să se autohrănească o veșnicie. Și așa cum spunea Nichita, *are toată moartea înainte*. Și tu știi că nu e o eliberare, ci o retrăire retrospectivă a vieții și de aceea habar nu ai că ești în *Dimensiunea moleculară a morții*.

Așa ca asta *Între patru pereți* jucându-și rolul în comedia burlescă pe care Universul o montează mereu cu viața lui. A noastră. (*Între patru pereți*). Uneori este, printre rânduri, neoromantic și-și zice despre sine, călătorind în sine *Acolo unde nu se zărește nimic din ceea ce poate exista fără a fi*. Și în *Jocul iubirii* mocnește întrebarea finală: *De ce Doamne?* Maniera de relatare a ideilor, faptelor, sondează interiorul cititorului până când se descoperă combustibilul pe care lectorul nu știa că îl posedă. Și te metamorfozezi pentru că *Mâini de artist ne mângăie sufletul (Metamorfoze)*. Prin creația sa lirică reconstruiește o lume altfel și ne-o prezintă ca fiind dureros de reală. În tragismul său, Virgil Andronescu e fericit pentru că ne descoperă. Tragedia sa nu e definite, nici optimistă ca la dramaturgul Mihail (Moise) Davidoglu, dramaturg român, reprezentant al realismului socialist, în *Tragedia optimistă*. Ea este pentru că este. Neclintită, sigură, de netăgăduit.

Și o crezi pentru că e pământ sigur. Și cer sigur. Pentru că demitizează realitatea cenușie dându-i aura de necesitate fără de care nu poți exista. Factor care are consecințe în a ne trezi la această metarealitate și a o respira. Eu i-am respirat-o, luând o pauză din viața mea. (*Nefericire*), în care timpul nu

a mai fost personaj principal. Virgil debutează literar cu fiecare poem. Amprenta versurilor ne arată însușirile sale artistice de romantic sentimental. Să nu vi se pară desuet, Virgil Andronescu e un refulat sentimental. Și zice în *Versete contemporane: Nu-mi dispar din minte singurătățile lui Cioran* și finalizează spunând: *Ori de câte ori iubesc o femeie, de tot atâtea ori mă tentează sinuciderea. Între ochi și peretele alb* e un poem care îi motivează viața, propria-i nebunie: *Intrați, nebunii sunt afară!*. Și eu, înnebunit de poezia lui, îl citesc și văd în stânga pe Emil Cioran, în dreapta pe Carl Gustav Jung, în față nimicul pe care îl umplem cu prezența noastră. Virgil ne îndrumă proiectându-ne pe cer versuri pe care trebuie să le citești cu dioptrii, nu ca să pară mai mari, ci pentru a vedea ce este sub ele și înlăuntrul cuvântului. Și vezi un prunc în placenta fiecărui cuvânt, zbenguindu-se imponderabil în lichidul amniotic care îl suportă nouă luni sau nouazeci de ani de cuvinte doldora, care se tot nasc. *Vaca* asta fată mereu și nu devine niciodată stearpă, e fecundată de *taurul* cuvânt și așa se nasc foetușii care au cordonul ombilical netăiat pentru că se află într-un Uter mai mare. Viața pe care o cânti și încânti cu claustrofobia ta, viața te strânge ca zidul lui Manole.

Țâțșoara doare chiar acolo unde e sufletul și doare plângând și râzând cu vorbele poetului nostru Virgil Andronescu. Nu vreau să zică precum Cioran, care întrebat dacă *este domnul Cioran*, răspunde: *am fost!*

Virgil Andronescu este.

Dan MOLDOVEANU

actor

Levitații, căderi, levitații... - Viorel Coman	7
Cum e, Doamne, să daie ^ ci pământului?	13
Levitații și căderi	14
Patria mea...	15
Aparențe	17
Esențe	17
Stânca ispitirii	18
...de nemângâiere	20

Cursa de șoareci	22
Vid	23
Vinovăție	24
Salvatorul dintre stele	25
Un fel de Moromete și de Ilie	26
Deșartă viață/Iluzorie moarte	27
Nobilul demiurg	29
Ultim onor militar	30
Femeile fără trup din paharele goale	31
Versete contemporane	32
Nu îmi aparțin	34
Negăsite răspunsuri/Neștiute întrebări	36
George (pe englezește)	38
Între ochi și peretele alb	40
Nu îmi aparțin!	42
Printre clipe	43
Cer de lapte plutitor	44
Printre frunze	46
Decât detalii	48
Din <i>Cartea dezamăgirilor</i>	50
Crime nocturne	51
Între patru pereți	52
Jocul iubirii	53

Scrie în Carte	54
Zaruri de aruncat	56
Zidirea (în singurătate)	58
Închipuite mănăstiri	59
Tratarea de demoni	60
Estetică	61
Perfecțiune	62
Nu știu	63
Imperfecțiune	64
Metamorfoze	65
Nefericire	66
Amnezii	68
Efectele afectelor	69
Actuală tragedie	70
Levitații și căderi - Valeriu-Ion GĂGIULESCU	75
Consolidarea în fantomatic - Zeno HALUPA	76
Levitații și căderi - George Robert MITRACHE	77
Fulgurațiile virtualului - Sanda VIȘAN	80
Poezia Cosmosului – Dan MOLDOVEANU	82